

Mads Davidsens juleprædiken

Taler

Mads Davidsen
Biskop over Fyens Stift

Dato

24. december 2023

Sted

Gråbrødre Klosterkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 2, vers 1-21 (Juleevangeliet)

Det er som om julefreden er langt væk i år. Der går ikke en dag, hvor vi ikke hører om krig og ødelæggelse, ikke alene i Ukraine, men også i Israel og Palæstina. Vi ser mennesker, der sulter, vi ser børn der dør, og huse der bliver bombet. Det påvirker mig. Jeg er ligesom alle andre danskere dybt påvirket af krigen, af afmagten, af nøden. Hvorfor er freden så skrøbelig?

Sådan var verden også for 2000 år siden. Når vi lytter til juleevangeliet, dumper vi ned i en hård og kold verden. En ond konge, Herodes, en Kejser, Augustus, en besættelsesmagt, romerne og utallige brutale krige. Det er ud af dette mørke, vi hører om julens budskab om fred. Det lyder som en profeti, som et håb fra gammel tid. Nogen vil sige, at julens budskab er naivt, at det er provokerende. For hvad hjælper det at høre en gammel profeti om fred, som har lydt år efter år. Er det ikke bare tomme ord, en falsk tryghed inden, vi kaster os over flæskesteg og gaver?

Men at vi forkynder Evangeliet betyder jo netop, at vi insisterer på freden. Igen og igen. Juleevangeliet fortæller, hvordan Guds søn blev født i en stald. At Jesusbarnet blev lagt i en krybbe, at barnet blev født af en fattig jomfru, og at englens sang om budskabet for hyrderne på marken. Freden kom med andre ord ind fra periferien. I stalden, blandt hyrderne og den fattige jomfru. Som om freden langsomt skal trænge ind gennem verdens huller og sprækker.

Juleevangeliet kan også finde vej ind til os. Derfor skal vi lytte og være opmærksomme på, hvordan freden finder vej ind til vores hjerter. Det skal vi prøve, selvom freden ikke har de bedste betingelser, fordi vi ikke er særlig gode til at tage vare på den. Men juleevangeliet henleder opmærksomheden på,

hvordan de mennesker, som blev regnet som ubetydelige – den unge kvinde og hyrderne – fik ansvaret for Guds Søn. Og de mest ubetydelige mennesker forstod, at de havde fået en betroet opgave i at tage vare på og bære freden ud i verden.

Det er den opgave, vi får i julen. Vi har fået et ansvar betroet som kristne. Vi skal tage vare på det skrøbelige, det porøse, det afmægtige. Vi skal bære Guds fred ud i verden. Vi skal tage vare på den fred, der ligger i enhver ny begyndelse, hvert et lille barn, hvert et medmenneske i al dets skrøbelige herlighed.

Det kan så let gå galt. Vi kan så let bryde våbenhvilen. Men kunsten er at bære på freden, at lade den trænge ind i verden, helt ind i hjertet, at tage vare på den og give den de bedste betingelser. Børn, ægtefæller, forældre, søskende, venner og familie. Hver en relation bliver en del af Guds våbenhvile.

For freden begynder i os mennesker. Og den begynder i julen. Derfor er julen noget vi skal GØRE. Vi skal lytte, vi skal synge, vi skal gå i kirke, vi skal spise, og vi skal give gaver. Vi skal som markens hyrder bære freden ud i verden, så vi sammen kan lytte til himlens engle, der synger om fred på jorden til mennesker med Guds velbehag.

Jeg ønsker alle en glædelig jul. Jeg ønsker, at Guds fred må være med dig og ikke mindst, at du husker at tage vare på den...

Amen.

Kilde

www.fyensstift.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Anden tekstrække, Juleaften, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mads-davidsens-julepraediken>